

Pujolpoly

Un petit joc: imaginem que els electors espanyols donen majoria absoluta al PP una altra vegada. Immediatament –com és normal– el PSOE entraria en una crisi molt seriosa, especialment per la perspectiva d'haver d'afrontar quatre anys més d'hegemonia del PP amb un líder apallissat a les eleccions i amb un partit fet una olla de grills. Aquell seria el moment –seguim imaginant– de José Bono, que apareixeria com a referent únic d'un PSOE fort i cohesionat com el d'abans.

Un cop hagués passat tot això, voldria dir que, en aquest taulell hipotètic en què juguem, hauríem caigut en la casella de les eleccions anticipades a Catalunya, ni que sigui perquè el partit obligaria Maragall a passar per les urnes davant la perspectiva de trencar el PSC en dos trossos no necessàriament simètrics. De fet, ni Rajoy ni Bono no tindrien cap mania a assetjar el tripartit i CiU, en qualsevol cas, estaria d'acord a avançar les eleccions.

I aleshores, taxann! CiU presenta com a candidat... Jordi Pujol. Em sembla sentir la seva veu a la conferència de premsa: "Catalunya, en aquests moments, viu un període excepcional, que ens obliga a prendre decisions excepcionals...". Em sembla veure la seva cara seriosa, mirant cap avall, als papers, just després de la primera frase. Aixecaria la cara amb els ulls tancats, es trauria les ulleres i, amb contundència, diria: "El desgavell, la confusió política i, sobretot, el desprestigi que ha patit la institució m'obliguen, moralment, a presentar-me de nou com a candidat per un període d'una única legislatura...".

I una vegada en aquesta casella ja no cal tornar a tirar el dau: guanya Pujol.

Salvador Cot

La crònica

Zaplana confecciona les llistes i el PSOE empipa el PSC

Dissabte, 31 de gener

Zaplana s'imposa. El PP presenta les seues llistes per les circumscripcions de València i de Castelló, en les quals s'ha imposat amb contundència Eduardo Zaplana. A València, la llista està copada per col·laboradors de Zaplana, a excepció del seu número dos, José María Michavila, ministre de Justícia. Però on Zaplana fa la seua demostració de poder més gran és a Castelló, on aconsegueix que no hi haja cap col·laborador de l'abans totpoderós Carlos Fabra. El president de la Diputació de Castelló havia intentat sense èxit que la seua filla formara part d'aquesta llista. Les candidatures són un símptoma més de la caiguda en desgràcia de Fabra dins del PP (vegeu requadre de la pàgina 28). Qui també perd terreny és el president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, que havia trobat en Fabra el principal aliat en la lluita contra Eduardo Zaplana pel control del partit.

Dilluns, 2 de febrer

Aznar is different. Diuen que si un repeteix una mentida moltes vegades, se la pot arribar a creure com a veritat. Aquesta tècnica d'autoengany la domina plenament el president del Govern espanyol, José María Aznar. Aquest gran estadista mundial s'ha arribat a enganyar tant que, junt amb l'altre gran polític europeu, l'italià Silvio Berlusconi, no accepta la realitat: que d'armes de destrucció massiva a l'Iraq, res de res. I això que fins i tot els màxims instigadors d'aquella "guerra de pacificació", el president dels EUA, George W. Bush, i el president del Regne Unit, Tony Blair, han reconegut que potser sí que Saddam no tenia armes prohibides. De manera que, mentre que l'imperi d'avui i el que ahir era imperi han posat en marxa comissions parlamentàries per investigar la validesa dels informes que van presentar els governs per anar a la guerra, l'imperi on mai es ponía el sol

continua l'opereta. Com *Spain*, Aznar is different.

El president dels tòpics. Els sectors del PSOE més crítics amb el PSC continuen aportant arguments de gran calat polític per afeblir el president de la Generalitat, Pasqual Maragall. Aquest cop és Juan Carlos Rodríguez Ibarra qui intenta desacreditar Maragall assegurant que ha dinat amb ell diverses vegades i, a les postres, "s'ha aixecat i se n'ha anat". La conseqüència per Rodríguez Ibarra és lògica: "Jo m'he quedat amb la factura. O sigui que jo no faig apostes amb Maragall."

En canvi, el president de Castella –la Manxa, José Bono, no està per anècdotes ni metàfores, com no ho estava la nit de la crisi, quan, segons informacions periodístiques, va sondejar l'alcalde de l'Hospitalet per mirar de refundar un PSOE català en cas que trenqués amb el PSC. Bono demana a Maragall que Carod-Rovira no torni a la Conselleria en cap, tot i que reconeix que això ho ha de decidir ell.

Dimarts, 3 de febrer

Denúncia d'assetjament sexual contra un regidor del PP d'Oriola. Una treballadora eventual de l'Ajuntament d'Oriola (Baix Segura) denuncia un regidor del PP, Ginés Sánchez, per assetjament sexual. El PP li exigeix el mateix dia que renunciï a la seua acta de regidor. Fins i tot Eduardo Zaplana demana que dimitesca. Sánchez accepta en un primer moment, però després es retracta i decideix de passar-se al grup mixt "per lluitar per la veritat i l'aclariment dels fets", ja que assegura que tot és conseqüència d'una trama ordida per persones "pròximes al PSOE". Dijous, tanmateix, l'alcalde d'Oriola, José Manuel Medina, ix en suport de la decisió del regidor de passar-se al grup mixt i assegura, també, que la denúncia respon a una trama amb "certes vinculacions polítiques que al seu temps es podran aclarir".